

רבא אמר, מתרץ שנוייה אחרינא להא דאקשינן ממתניתין על רב הונא:

מתניתין מיירי שאינו נותן הסכך הכשר לאורך השפודין, אלא: **אם** היו השפודין **נתונין ערב** [לרוחב] על הסוכה, **נותנו** לסכך הכשר **שתי** [לאורך].

שאז אין יכול להעמיד הסכך הכשר אלא אם כן ראשו אחד מונח על השפוד מכאן, וראשו האחר מונח על השפוד מכאן.

וכיון שהסכך הכשר, לבד מה שהוא מכסה את החלל הוא גם מכסה מעט מן הסכך הפסול, הרי הוה ליה סכך כשר רובא, ומיבטיל סכך פסול במיעוטא [רש"י סוכה דף טו ב, וריטב"א].

ובאותו ענין, אם היו נתונין השפודין — **שתי, נותנו** לסכך כשר — **ערב**.

תא שמע ממתניתין דלקמן: **שיירא שהנתה בבקעה, והקיפיה מערב שבת בגמלין, או באוכפות, בעביטין** [כר שתחת אוכף הגמל], **בשליפין** [משאות], **בקנים, בקולחות** [קלחי ירקות] — **מטלטלין בתוכה. ובלבד, שלא יהא מקום פרוץ בין גמל לגמל "כמלא גמל", ובין אוכף לאוכף "כמלא אוכף", ובין עביט לעביט "כמלא עביט"**.

הרי חזינן דאף אם אין בפרוץ אלא "כמלא" העומד, נמי אסור. ותיקשי לרב פפא!

ומשנינן: **הכא נמו**, הא דאמרינן "כמלא גמל", היינו שיש כמלא גמל **כשנכנס** הגמל **ויוצא**, שהוא מעט יותר מ"מלא גמל", והוה ליה פרוץ מרובה על העומד.

תא שמע, מהא דתניא בתוספתא דכלאים: א-טו

נמצאת אתה אומר: שלש מדות [חילוקי הלכות] יש **במחיצות** של קנים, המרוחקים זה מזה [לענין היתר זריעה מצד אחד של המחיצה, כאשר גפנים נטועים מעברה השני]:

מדה ראשונה:

כל גדר **שהוא** עשוי מקנים, ורוחבו של כל אחד מהקנים הוא **פחות משלשה** טפחים!

הרי אף אם היה בין קנה לקנה אור כמלואו של קנה, ואפילו יותר, אפשר שהמחיצה הזאת תהיה כשירה מדין לבוד.

ולכן, **צריך שלא יהא בין קנה זה לקנה זה שלשה** טפחים.

כי בהבדל של שלשה טפחים לא נוהגת תורת לבוד, והוה ליה "פרוץ", ומבטל לעומד.

אבל בפחות משלשה אמרינן לבוד, ולא מיקרי שיש אור ביניהם לבטל העומד מחמת הפרוץ.

והא דבעינן שלא יהא ביניהן שלשה טפחים, הוא: **כדי שלא יזדקק הגדי בבת ראש** [כבת אחת בלא עיכוב] בין קנה לקנה.

כלומר: שכשיש ביניהן שלשה טפחים, והרי הוא חשוב לבקיעת גדי להדיא בלא עיכוב, אי אפשר לומר "לבוד". ריטב"א.

מדה שנייה:

כל גדר **שהוא** עשוי מקנים הרחבים כל אחד שלשה טפחים, **ומשלשה עד ארבעה** טפחים ולא עד בכלל!